

De zoon van mister Chic

Over geld, zingeving en het goede leven

De zoon van mister Chic

Over geld, zingeving en het goede leven

Ruben Arnhem

Schrijver: Ruben Arnhem

Coverontwerp: Uitgeverij Welbespraakt

ISBN: 9789465311654

© Ruben Arnhem - Uitgeverij Welbespraakt

Inhoud

Proloog.....	7
Akte 1: Waar ik vandaan kom	12
De Koningin van Muizenberg	12
Mister Chic	15
De eerste jaren van de zoon van mister Chic.....	19
Opgroeien als een kind uit een ondernemersgezin.....	22
Een kind van ondernemers en de waarde van hard werken.....	30
Leven in overvloed en wat ik toen als ‘normaal’ zag	33
Succes, status, spullen en wat ik miste	36
De roep van iets meer: zingeving, rust en betekenis.....	40
Akte 2: Onderweg naar het goede leven	42
Somewhere in Northern Italy: schoonheid en vertraging.....	44
Somewhere in Northern Italy: uitrusten in Crema	55
Ergens in Nederland: leven alsof het altijd zomer is.....	68
Charleroi mon amour: een ode aan het lelijke.....	71
Spaanse bloed en schrijfzweet: betere zinnen met een cocktail in The Four Seasons	82
Van de boulevard naar de banlieues: Parijs zonder filter	86
Somewhere in Northern Italy: Secondi met uitzicht op Toscane en klanken van Puccini.....	95
Met een Gen Z'er praten over privileges en remigratie.....	102
Fritto misto en even niets moeten, la sera in Viareggio	105
Met de step op jacht naar een Doorn van Christus	109

Vodka en voorpret voor het Puccinifestival	112
Milano Mio: Espresso, Ego & Esthetiek.....	118
Wat ik onderweg vond (en wat niet)	123
Akte 3: Het kwadrant van het goede leven.....	126
Een model als kompas.....	126
Puur (mensen, netwerken, gesprekken die er toe doen).....	129
Natuur (rust vinden, bewegen, spiritueel leven)	130
Avontuur (creativiteit, reizen, blijven leren)	131
Structuur (ritme, prioriteiten, aandacht voor het kleine)	132
Akte 4: Wat is het goede leven echt?	135
100 tips voor een geestelijk goed leven.....	136
100 tips voor een financieel goed leven	145
Epiloog: Op zoek naar jouw goede leven.....	155

Proloog

Op het goede leven!

Proost, santé, salud, cin cin, nashe zdoróvje, lechajim. De Arnheems houden van het toosten en proosten op het leven. Correctie. Op het goede Leven! Toen ik klein was werd ik regelmatig 's nachts wakker gemaakt, om te vieren dat mijn vader weer een goede zakendeal gesloten had. Ondanks dat ik de volgende ochtend vroeg op moest, om naar school te gaan, was het een gewoonte om samen te toosten op het goede leven. Mijn moeder haalde meteen een fles bubbels uit de koeling, terwijl mijn vader allemaal gerechten, van een bekende Rotterdamse Chinese restaurant met nachtvergunning, uit een witte plastic tas toverde. Daar zaten we dan, om 2.00 uur 's nachts. Ondanks dat ik slaperig was, at ik wat, dronk ik gedoogd wat bubbels mee als minderjarige, luisterde ik naar de verhalen van mijn vader, die altijd imponerend kon vertellen, zoals die keer dat hij voor een habbekrats een danscafé op een toplocatie heeft weten te bemachtigen, omdat de vorige eigenaar stomdronken en levensmoe was en zonder scherp te zijn, een overnamecontract ondertekende. Rond 3.00 uur ging ik met een volle maag weer naar bed, wetende dat de wekker morgenochtend vroeg gaat.

Kinderen uit een ondernemersgezin, hebben meestal een andere opvoeding dan andere leeftijdsgenoten. Voor samen koekjes bakken op een woensdagmiddag of zaterdag naar Diergaarde Blijdorp gaan, hebben je ouders vaak geen tijd. Dit zijn juist de momenten dat het druk is op de zaak.

Toch had ik aan verveling geen gebrek. Ik zat op judo, scouting, het kindercircus en de jeugdtheaterschool. Na schooltijd ging ik sporten, knutselen en huiswerk maken bij een welzijnsinstelling. Op zondag gingen we naar de kerk.

Ondanks dat ik meerdere halfbroers en halfzussen heb, ben ik mijn moeders enige kind. Daarom had ik thuis geen broertje of zusje om mee te spelen. Echter was ik niet eenzaam. Met een vol programma, was mijn week helemaal vol gepland. De schoolvakanties waren wel altijd een moment dat wij als gezin, veel met elkaar deden. Het was dan meestal toch rustig op de zaak. Als de schoolvakantie voorbij was, vroeg de schooljuf altijd of ik mijn vakantie verhalen wilde inkorten, omdat ik altijd zoveel te vertellen had over onze laatste reis. Een schooljaar heeft zes schoolvakanties en wij gingen minimaal zes keer per jaar op reis. Soms zelfs iets vaker en regelmatig naar Barcelona, omdat dat de favoriete reisbestemming van mijn moeder is.

Op de middelbare school was ik nogal rebels. Ik begon op de havo en zakte naar vmbo-kader. Mijn ouders hebben mijn schoolloopbaan altijd nauw in de gaten gehouden. Mijn vader adviseerde mij altijd om met serieuze zaken bezig te zijn, omdat hij geen zoon wil die als een junkie op de West-Kruiskade rondloopt en bedelt om geld voor wat drugs. In en rondom deze Rotterdamse straat had mijn vader namelijk meerdere zaken, waaronder kapsalon Chic. Vernoemd naar de Amerikaanse disco/funkband CHIC. Aangezien hij altijd in pak liep en een respectabele man is, noemde iedereen hem mister Chic.

Daarom zou het een schande voor de familie zijn, als ik zo ver zou afgeleiden, dat ik als zoon van mister Chic, drugsverslaafd en bedelend daar zou rondlopen. Mijn moeder was ook duidelijk. Als ik mijn gedrag niet ga verbeteren, dan dumpst ze mij bij een internaat. Daar hoeft ik geen bezoek van haar te verwachten. Oftewel, concentreer je op jouw schoolloopbaan Ruben!

Als je ziet dat je ouders, broers en zussen ondernemend zijn, dan wil je niet het zwarte schaap van de familie zijn. De mededeling van mijn mentrix, dat ik misschien verder zou zakken naar vmbo-basis heeft overigens ook geholpen. Ik vroeg wat je met zo'n diploma kon worden. "Je kunt dan in een magazijn of in de kopieerkamer van een bedrijf gaan werken." zei mijn mentrix. Ondanks dat dit nuttige banen zijn, die het nodige respect verdienen, zag ik mezelf in gedachte al dozen sjouwen met collega's op de achtergrond die naar mij keken en zich afvroegen of dat nou die zoon van mister Chic is. Daarom ging ik, meteen toen het wettelijk mocht, op mijn vijftiende werken in de garderobe van een theater. Om uiteraard wat geld te verdienen, maar ook om al vroeg te beginnen met cv-building. Ik bleek opeens gemakkelijk vmbo-kader aan te kunnen en slaagde met vlag en wimpel. Vervolgens ben ik naar de MBO Theaterschool gegaan, waar ik met veel plezier en met twee vingers in de neus geslaagd ben. Toen wilde ik een serieuze opleiding gaan volgen bij de Hogeschool Rotterdam. Het werd Communicatie. Zonder noemenswaardige problemen heb ik dat succesvol afgerond. Vervolgens ging ik als Creative manager bij Pathé werken. Mijn leidinggevende vond deze job te simpel voor mij en adviseerde mij om te onderzoeken wat echt bij mij past en waar

ik echt gelukkig van werd. Dat bleek het onderwijs. Versneld deed ik de lerarenopleiding in Leiden, waar ik cum laude slaagde. De universiteit trok mij, waardoor ik vervolgens kunstgeschiedenis en ecologische pedagogiek ben gaan studeren. In de tussentijd had ik het bedrijf Ruben | entreprises opgericht waarmee ik de meest uiteenlopende bedrijven en diensten heb opgezet en daarnaast bleef ik mezelf continu ontwikkelen en maatschappelijk inzetten in verschillende bestuursfuncties en in de politiek.

Tegenwoordig hoor en lees je veel over gelijkheid en eerlijke kansen. Ik ontken niet, dat de invloed van mijn ouders, mij niet extra hebben geholpen om te komen waar ik nu ben. Toch ben ik ervan overtuigd, dat iedereen kan groeien. Ook jij! Ongeacht of je uit Hillesluis of Hillegersberg komt en of je ouders werkloos of advocaat zijn. Groeien is een proces. Een proces vol dromen, doelen, uitprobeersels, falen, leren, verbeteren, reflecteren en het vieren van succes met het goede leven als leidraad.

Daarom wil ik, als zoon van mister Chic, gedachtes, inzichten, hoogtepunten en ook dieptepunten van een kind uit een ondernemersgezin met jullie delen. Haal eruit, wat voor jou relevant is, want ook jij kunt groeien.

Wie niet kan delen, kan niet vermenigvuldigen. Daarom heb ik veel te delen met jullie. In akte 1 ga ik dieper in op het leven van een kind uit een ondernemersgezin. Leefden wij altijd het goede leven of hebben wij ook tegenslagen gekend?

Het goede leven heeft mij altijd getrokken. Ook al is dat een vaag begrip. Wat voor mij het goede leven is, is voor jouw misschien helemaal niet het goede leven. Is het goede leven rijkdom of gezondheid? Misschien is het wel familie? Aangezien ik toch zoveel reis, ben ik tijdens mijn reizen op zoek gegaan naar wat het goede leven is. Uiteraard vond ik in Parijs het goede leven, maar vond ik dat ook in Charleroi (de armste stad van Europa)? In akte 2 neem ik je mee met deze spannende avonturen.

Als mensen vragen of ik rijk ben dan zeg ik dat ik geniet van het goede (luxe) leven, zonder echt rijk te zijn. Ik ben echt niet bijzonder. Ook ik sta weleens in het rood, net als vele andere Nederlanders, als ik te veel heb uitgegeven. Alleen weet ik hoe ik dat snel weer opgelost heb, zodat ik geen schulden krijg. Daarnaast hoeft het goede leven niet altijd veel geld te kosten.

Daarom deel ik in akte 3 Het kwadrant van het Goede Leven met jullie. Hiermee wil ik je uitleggen dat het belangrijk is om je te focussen op het volgende:

Puur – mensen, netwerken, gesprekken die er toe doen

Natuur – rust vinden, bewegen, spiritueel leven

Avontuur – creativiteit, reizen, blijven leren

Structuur – ritme, prioriteiten, aandacht voor het kleine

Tot slot deel ik in akte 4 maar liefst 100 tips voor een geestelijk goed leven en 100 tips voor een financieel goed leven.

Hopelijk kunnen jullie dan ook vaker op reis gaan, want juist die memorabele reizen, inspireren mij en geven mij weer energie om verder te kunnen groeien.

Akte 1: Waar ik vandaan kom

De Koningin van Muizenberg

Op een eiland in de West, in het Caribisch deel van het Koninkrijk der Nederlanden, oftewel het eiland Curaçao, was mijn moeder de socialize queen van het eiland en de Koningin van Muizenberg. Eigenlijk was Muizenberg geen berg, maar een heuvel. Bovenop die heuvel woonde mijn moeder, samen met haar broertjes, zusje en mijn grootmoeder. De eilandbewoners noemden mijn moeder de Koningin van Muizenberg, omdat ze regelmatig thuis feestjes organiseerde, waar de high society van het eiland graag op afkwamen. Mensen betaalden een x-bedrag en konden genieten van onbeperkt drank, versnaperingen en interessante mensen om mee te socializen. Altijd stijlvol gekleed, ontving ze haar gasten die de avond van hun leven hadden.

In het dagelijks leven werkte ze bij een gerenommeerde bloemenwinkel. Buiten werktijd huurden vermogende eilandbewoners haar in om de bloemen te verzorgen voor bruiloften, verjaardagen, bar mitswa's, doopfeesten, communies en uitvaarten. Vooral de kransen voor uitvaarten waren big business. Al wisten de klanten niet dat zij een deal had met de schoonmakers van de begraafplaats, waardoor ze gratis bloemenkransringen van uitgebloeide kransen kreeg, die ze hergebruikte voor nieuwe kransen. Dat scheelde weer inkoopkosten. Eigenlijk deed zij toen al, voor haar eigen belang, aan recycling.

Het hergebruiken van afvalproducten deed zij ook bij een plaatselijke ijsjeszaak waar mijn grootmoeder in dienst was. De ijscoman maakte vers ijs, waaronder kokosijs. Hiervoor gebruikte hij kokosnoten, waarvan hij alleen het water en een laagje vluchtvlees gebruikte. De rest van de kokosnoot gooide hij weg. Op een dag zag mijn moeder dat en vroeg ze of zij de kokosnootresten mocht hebben. Dat mocht. Thuis ging zij de kokosnoten verder leegraspen. Bij de geraspte kokos gooide ze wat suiker en kleurstof bij om daar een zoetige, op het eiland bekende, lekkernij van te maken. Deze lekkernijen verkocht ze aan diezelfde ijscoman, die ze weer ging doorverkopen aan zijn klanten. Hierdoor verdiende ze wederom geld, met vrijwel geen inkoopkosten.

Om af en toe uit haar drukke leven te ontsnappen, ging zij, net als ik regelmatig reizen om bij te tanken. Rondom het eiland lagen tal van Zuid-Amerikaanse landen met de nieuwste Amerikaanse en Europese luchtjes en make-up. Deze producten kocht zij in en verkocht ze vier keer zo duur aan haar socialize vrienden, zodat zij het product als eerste hadden, voordat de massa het kon kopen in de lokale winkels.

Geld verdienen vond ze heerlijk. Toch vond mijn moeder dat zij als vrome Katholiek ook anderen moet helpen, zonder daar geld mee te verdienen. Daarom sloot zij zich aan bij het Rode Kruis. Als vrijwilliger ging zij naar allerlei festivals en evenementen. Niet om te socializen, maar om mensen te helpen die medische hulp nodig hadden. Hier haalde zij voldoening uit en maakte zij

vrienden voor het leven. Medevrijwilligers waar zij vandaag de dag nog steeds contact mee heeft. Het werken voor het Rode Kruis en de behoefte om in nieuwe omgeving nog meer te kunnen groeien, hebben haar doen besluiten om haar baan op te zeggen, afscheid te nemen van familie en vrienden, om vervolgens als 25-jarige, het vliegtuig naar Nederland te nemen om daar verpleegkundige te worden!

Aangekomen in ons kikkerlandje, tijdens een vreselijk koude winter in 1985, koos zij ervoor om tijdelijk te verblijven bij een vriend in Dordrecht. Zij informeerde hoe je verpleegkundige moest worden en binnen een maand, verhuisde zij naar Rotterdam om verpleegkunde te studeren.

In januari 1986 raakte zij in de Karel Doormanstraat in Rotterdam onverwachts in gesprek met een knappe charmante Surinaamse man. Netjes gekleed in een stijlvolle maatpak. Hij vroeg of zij nieuw in Nederland was, omdat zij zo bewonderend rondkeek. Zij bevestigde dat. Hij stelde zich voor. "Ben Arnhem is de naam, maar zij noemen mij ook wel: Mister Chic."

Mister Chic

In het zonnige Suriname, toen nog onderdeel van het Koninkrijk der Nederlanden, groeide mijn vader op als kind uit een gezin van vier. Elke ochtend als zijn moeder hem wakker maakte, zei ze heel lief. “Mijn lieve zwarte prins. Het is tijd om op te staan.”. Hij was haar oogappel, haar eerste zoon en daarom verdiende hij het beste. De kinderen in de buurt gingen naar de gewone school, terwijl zij wilde dat hij naar de beste school van Paramaribo ging. Een elitaire school, waar de leerlingen gevormd werden tot beeldige intellectuele adolescenten, met kennis van de nodige etiquette. Zijn ouders gingen uit elkaar en zijn moeder werkte keihard als modiste, om het dure schoolgeld voor haar zoon te betalen. Helaas overleed zij op jonge leeftijd, waardoor mijn vader de zorg op zijn broertje en zusjes voor zijn rekening moest nemen.

Een Surinaamse traditie is dat je docent wordt of in de zorg gaat werken. Mijn vader werd docent. Waarschijnlijk ben ik daarom ook docent geworden. Een andere Surinaamse traditie is dat veel Surinamers graag het geluk in Nederland, of hij zij zelf vaak zeggen, “Holland”, willen beproeven. Binnen zijn vriendenkring gingen verhalen rond over dat je in Nederland veel geld kunt verdienen. Het zorgen voor zijn broertje en zusjes kostte een hoop geld. Daarom nam hij de boot naar Italië, om vanaf daar naar “Holland” te reizen. Dat was toen goedkoper dan het vliegtuig. Hij kwam hier eerst alleen, om snel vermogen op te bouwen, zodat zijn broertje en zusjes later met het vliegtuig konden komen. Vanaf Schiphol ging haar naar Amsterdam, omdat hij hoorde dat daar veel Surinamers woonden.

Op Amsterdam Centraal sprak hij de eerste Surinamer aan die tegenkwam en vroeg of hij ergens een kamer kon huren. Dat kon en zo belande hij in Amsterdam. In die tijd waren veel Surinamers aan het hosselen op de Zeedijk. Dat vond hij niks. Hij is immers een nette jongen die een degelijke opvoeding heeft genoten en als docent een lesbevoegdheid heeft. Daarom koos hij ervoor om naar het wat minder ruigere Rotterdam te gaan, om te solliciteren als docent.

Geen enkele Rotterdamse school wilde hem aannemen, omdat zij vonden dat een Surinaamse lesbevoegdheid niet voor Nederland erkend is. Terwijl Surinaamse leraren in het Nederlands en volgens Nederlandse standaarden opgeleid werden. De leerlingen kregen notabene les uit dezelfde Nederlandse schoolboeken, waaruit kinderen in Nederland les kregen. Mijn vader ging bij de sociale dienst informeren, wat hij moest doen om zijn lesbevoegdheid wel te kunnen laten erkennen. De enige optie was weer een volledige lerarenopleiding te volgen. Daar had hij geen zin in.

De cynische ambtenaar had een andere optie. Hij zei: "Ik heb wel een andere baan voor u. In Suriname hebben jullie veel natuur. Daarom kunt u meteen bij de plantsoenendienst aan de slag.". Mijn vader was verbaasd en sloeg het aanbod vriendelijk af. Als nette gestudeerde jongeman gaat hij toch niet met zijn handen werken en arbeiderswerk verrichten.

Voor de zekerheid maakte hij duidelijk dat hij geen arbeidersbaan of een uitkering wil, omdat hij zich zelf wel zou redden.